

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

PENN COLE

IKILIEKIN
HEHKU

EMARIONIN SAAGA

TAMMI

PENN COLE

IKILIEKIN
HEHKU

SUOMENTANUT
MERI KAPARI

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Glow of the Everflame* ilmestyi ensimmäisen kerran Yhdysvalloissa 2023.

Copyright © 2022 by Penn Cole

Kartta © Andrés Aguirre

Suomenkielinen laitos © Meri Kapari ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

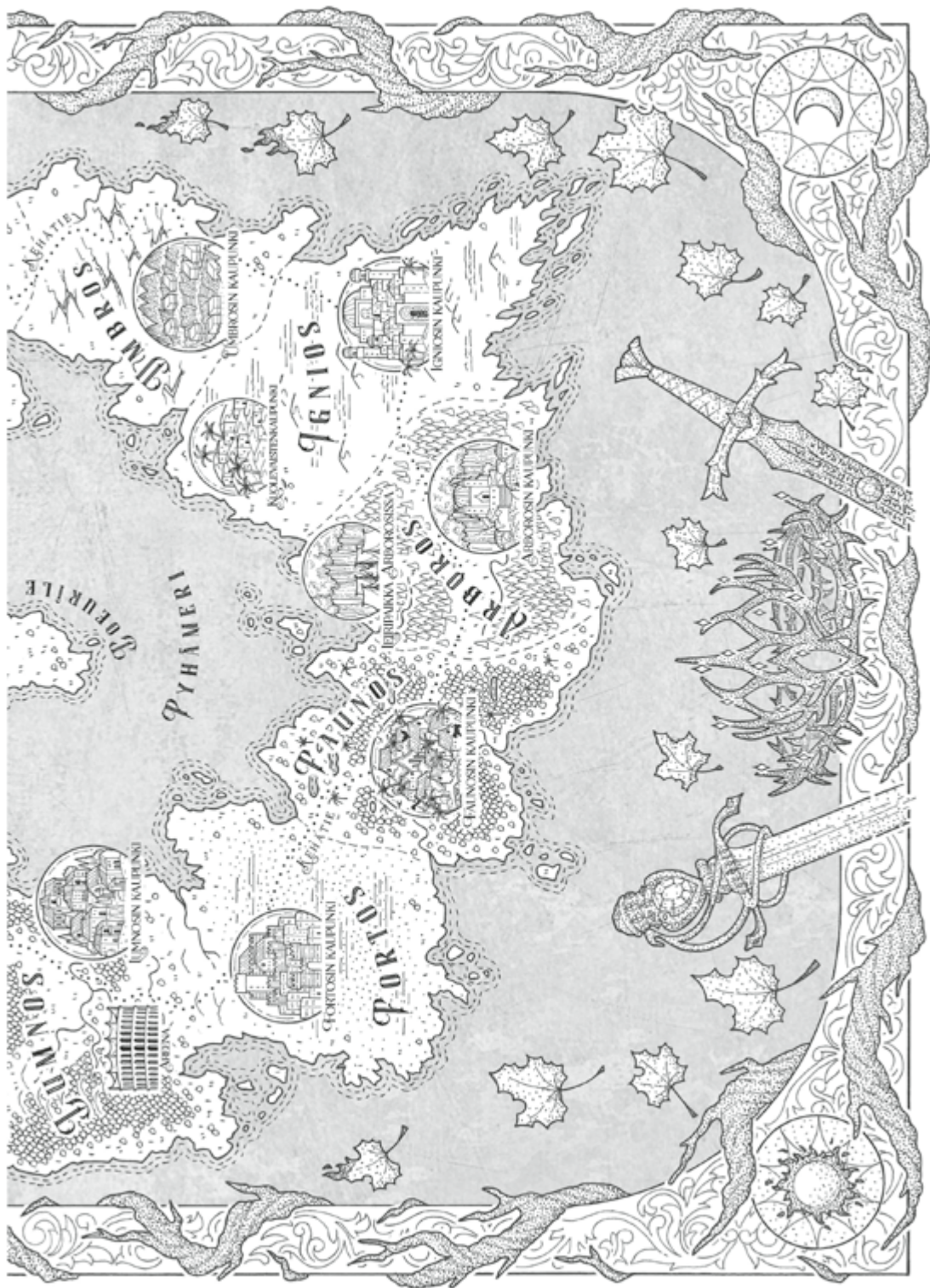
Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-7719-6

Tuoteturvallisuuden liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Jokaiselle himmentyneelle kipinälle,
joka kaipaa hieman apua muistaakseen,
kuinka hehkua.

EMARIONIN VALTAKUNNAT

LUMNOS, VALON JA VARJON VALTAKUNTA

Valo polttaa ja varjot puraisevat,
sinisilmänsä päivin ja öin vainoavat.

FORTOS, VOIMAN JA KUNNIAN VALTAKUNTA

Punaiset silmät kuten myös miekat,
he joko parantavat sinut tai tappavat.

FAUNOS, ELÄIMEN JA RAAKALAISEN VALTAKUNTA

Turkit, höyhenet ja matelijat,
niitä keltasilmänsä hallitsevat.

ARBOROS, JUUREN JA OKAAN VALTAKUNTA

Sammaleiset silmät niin halveksivat,
myrkkypiikit kauneimmissa kukissa kasvavat.

IGNIOS, HIEKAN JA LIEKIN VALTAKUNTA

Loimuavat liekit silmissä ja sielussa,
aavikolla on heidän tulinen mahtinsa.

UMBROS, MIELEN JA SALAISUUDEN VALTAKUNTA

Iirikset mustat kuin sydämensäkin,
järjen vievät he suudelmin.

MEROS, MEREN JA ILMAN VALTAKUNTA

Silmien väri kuin kostava meri,
aaltoihin he hukuttavat anelusi.

SOFOS, AATOKSEN JA KIPINÄN VALTAKUNTA

Kipinä totisen viisauden ovelan,
ruusuiset silmät tuovat kuoleman.

MONTIOS, KIVEN JA JÄÄN VALTAKUNTA

Violetti on väri katseen ja kivien,
varo heidän jäätään lopussa aikojen.

LUKU

1

Hallusinaatio.

Sen täytyi olla hallusinaatio.

Se oli ainoa mahdollinen selitys. Harhakuvat, joita olin huolellisesti vältellyt vuosikymmenen ajan, olivat palanneet, ja sain syyttää siitä vain itseäni.

Vuosien ajan olin syönyt säännöllisesti harvinaista liekkijuurena tunnettua ainetta pitääkseni loitolla hurjat, mahdottomat harhat, joita olin alkanut nähdä pikkutyttönä – harhat että pystyin tuntemaan asioita, *tekemään* asioita, joita kaltaisteni kuolevaisten ei pitäisi pystyä tuntemaan ja tekemään.

Äitini oli kadonnut jäljettömiin melkein seitsemän kuukautta sitten, ja ennen katoamistaan hän – jota parempaa parantajaa ei löytynyt Lumnosista, valon ja varjon valtakunnasta, yhdestä Emarionin yhdeksästä valtakunnasta – oli pitänyt pakkomielteenomaisesti huolen, että otin annokseni päivittäin. Hän varoitti minua, että näyt palaisivat, jos jättäisin yhdenkin päivän väliin.

No, olin taatusti jättänyt väliin enemmän kuin yhden päivän.

Oli kulunut monta viikkoa siitä, kun olin nakannut koko varastoni räikeän punaista pulveria mereen syistä, joita minun oli edelleenkin vaikea selittää.

Ehkä se johtui siitä, että aine turrutti tunteitani ja teki minulle onton ja kylmän olon, tai ehkä siitä, että salaperäinen, mustasilmäinen nainen oli ahdistanut minut nurkkaan pimeällä kujalla ja käsenyt

minua luopumaan siitä paljastettuaan perhesalaisuuksia, joita hänen ei todellakaan olisi pitänyt tietää.

Sillä hetkellä liekkijuuri oli edustanut kaikkea, mitä elämässäni vihasin – jokaista menetystä, jokaista arvoitusta, niitä näkymättömiä valjaita, joka pidättelivät minua suojatussa, arkisessa elämässäni. Kun olin heittänyt sen pois, olin tuntenut olevani vapaa tavalla, jota en ollut koskaan elämässäni kokenut.

Mutta nyt, kun olin vajonnut kontilleni kyteväen, juuri korventuneen ruohokehän keskelle perheeni talon edustalla ja nuorempi velipuoleni Teller tuijotti järkyttyneenä aivan pääni yläpuolella olevaa kohtaa, tunsin olevani kaikkea muuta kuin vapaa. Ja liekkijuuri, minun ainoa mahdollinen pelastukseni tältä niin holtittomasti lietsomaltani hulluudelta, makasi nyt Pyhämeren pohjassa.

Paniikki puristi kurkkuani, kun Tellerin sanat kummittelivat mielessäni.

Diem – sinulla on Kruunu. Sinut on valittu. Sinä olet Lumnosin uusi kuningatar.

”Olen tulossa hulluksi”, sanoin käheästi. ”Menetän järkeni, enkä voi mitenkään estää sitä.”

”Et sinä ole tulossa hulluksi”, Teller sanoi, vaikkei hänen ilmeensä ollut kovin vakuuttava. ”Minä näen Kruunun omin silmin – se leijuu aivan sinun yläpuolellasi.”

Kurotin kättäni repiäkseeni sen alas, kynsin sitä sormillani saadakseni otteen, mutta tunsin vain kylmää, tyhjää ilmaa.

Tellerin kasvot kirkastuivat, kun hän lähestyi minua yliluonnollisen loisteen valaisemana. Minä käännähdin ympäri tähyilläkseni valon lähdettä varjoisasta metsästä, kunnes tajusin, että se tuli *minusta* – pääni yläpuolelta, ja iholtani hohtavasta hopeisesta hehkusta.

Jälleen kuvitelmaa.

Huuliltani karkasi toivoton uikutus.

”Minä haen isän”, Teller sanoi.

”Ei!” minä huusin. Meidän isämme, Andrei, oli jo raivoissaan minulle. Me olimme riidelleet – voi jumalat, miten kauheita asioita olin sanonut hänelle...

Et sinä ole minun isäni!

Missä meidän äitimme on? Miksi sinä lakkasit etsimästä häntä? Miksi et ole surrut hänen menettämistään?

Ehkä sinä et etsi koska et välitä. Ehkä sinä olet todellinen syy hänen lähtöönsä.

Kaduin jokaista sanaa.

Vaikka Andrei ei ollut verisukulaiseni, hän oli omaksunut isän roolin hurjalla omistautuneisuudella. Hänen rakkautensa minua ja äitiäni kohtaan oli kiistatonta, ja vaikka mikään minussa ei uskonut todella, että isälläni olisi ollut jotain tekemistä äitini katoamisen kanssa, turhautuneisuuteni perheeni loputtomiin salaisuuksiin oli venyttänyt hermoni katkeamispisteeseen.

Hän ei ehkä koskaan antaisi julmuuttani anteeksi. Jos hänelle selviäisi, että olin myös valehdellut hänelle liekkijuuresta...

”Älä kerro hänelle vielä”, minä anelin. ”Ole kiltti, Teller.”

”Meidän täytyy kertoa jollekulle. Jos tuo on todellakin Lumnosin Kruunu, se tarkoittaa, että kuningas on kuollut, ja sinun täytyy...” Teller pudisti päätään pystymättä lausumaan sanoja.

Ei.

Tämän täytyi olla osa hallusinaatiota. Niin sen täytyi olla.

Ehkä Teller ei ollut edes paikalla. Ehkä puhuin itsekseni, hukku-neena omaan hulluuteeni.

Huomioni siirtyi perheeni tontin edestä kulkevaan rämeiseen rantaviivaan, samaan kohtaan, jossa olin viskannut liekkijuuripullot mereen. Virtaukset olivat täällä vahvoja, mutta ehkä...

Nousin seisaalleni ja kompuroin kohti vesirajaa potkien kömpelösti saappaita jalastani ja irrottaen aseeni. Minulla oli yhä ylläni prinssi Lutherin tunika ja kuninkaallisen kaartin univormun panssaroidut housut sen jäljiltä, kun hänen serkkunsa oli pukenut ne ylleni omien vaatteitteni korvennuttua asevaraston tulipalossa. Kangas imi hyistä vettä kuin sieni, takertui ihooni ja painoi minua alas kohti mutaista merenpohjaa.

”Liekit soikoon, Diem, mitä sinä oikein teet?” Teller vastusteli. ”Tule takaisin, täällä on kylmä kuin helvetin jäätiköillä.”

Minä en vastannut, olin liian keskittynyt etsintääni. Sukelsin pinnan alle ja yritin nähdä merkkejä helposti erottuvista pulloista, mutta vesi oli liian sameaa, enkä nähnyt pidemmälle kuin jalan päähän sen hämääriin syvyyksiin.

Tulin pintaan henkeäni haukkoen ja näin heijastukseni pinnassa. Väräjästä vedestä huolimatta näin, miten se leijui yläpuolellani, hajanaiset valotäplät kimallellen kuin jalokivet.

Lumnosin Kruunu.

Ei, vakuutin itselleni. *Ei Kruunu – tämä on vain minun omaa mielikuvitustani. Omaa hulluuttani.*

Uusi kauhun hyökky sai minut kahlaamaan syvemmälle veteen ja räiskyttämään vettä hurjasti penkoessani merenpohjaa.

”Diem, tule takaisin rantaan”, Teller huusi. ”Me saamme tästä kyllä tolkkua.”

”En voi”, huusin takaisin. ”En voi... minun... minun täytyy...”

”Tule takaisin, tai menen hakemaan isän.”

”Ei!” minä käännähdin ympäri ja näin hätäntyneisyyden Tellerin kinuskinruskeissa silmissä.

”Ole kiltti, Diem”, hän aneli. ”Sinä olet pelottava.”

”Liekkijuuri – minä heitin sen tänne muutama viikko sitten. Olin vihainen, ja minä...” Puskin syvemmälle musteenmustaan mereen. ”Minun pitää löytää se. Tämä kaikki loppuu, kunhan vain löydän sen.”

Veljeni ilme muuttui joksikin säälän kaltaiseksi, kun hän sanoi matalalla äänellä: ”Liekkijuuri ei pysty pysäyttämään tätä, Dee. Tuo Kruunu on todellinen.”

”Ei”, minä kähisin näkymättömän hirttosilmukan kiristyessä kaulani ympärille.

”Muistatko kun olimme pieniä”, Teller sanoi lempeästi, ”ja sinä pelkäisit, että liekkijuuri ei toimisi? Sinä panit minut lupaamaan, että kertoisin jos mielesi alkaisi pettää, ja vannoin sinulle tekeväni niin. Muistatko sen?”

Onnistuin nyökkäämään.

”Sinun pitää luottaa minuun. Sanon sinulle nyt, vannon sen henkeni kautta, että sinä et kuvittele tätä. En tiedä miten yhdeksän valtakunnan nimeen tämä tapahtui, mutta jauhe ei saa sitä katoamaan.”

Tellerin äänensävy oli niin vilpittönn, että olisin saattanut uskoa häntä, jos olisin kuunnellut. Mutta huomioni oli toisaalla – tummatukkaisessa, sinisilmäisessä, hienosti pukeutuneessa perillistytössä, joka seisoi hänen takanaan pidellen kimppeä valkoisia ruusuja.

Niiden terälehdet näyttivät siltä kuin ne olisi kastettu hohtavaan kuunvaloon.

Kukat putosivat maahan. ”Katras varjelkoon, sinä... sinä olet...”

Teller horjahti taaksepäin. ”Lili! Mitä sinä täällä teet?”

Lilin katse lukittui minuun – pääni yläpuolella olevaan kohtaan. ”Diem sanoi, että voisin tulla päivälliselle, ja minä ajattelin...” Hän painoi äkisti kätensä suulleen. ”Onko – onko se totta? Oletko sinä...?”

Lilin odottamaton ilmaantuminen sai minut tokenemaan. Kahlasin takaisin rantaan yrittäen löytää sanat sanoakseni, että ei, tämä ei voinut olla totta, tuhannesta eri syystä, mutta sanat eivät tulleet ulos. Tällä hetkellä ”tosi” oli monimutkainen käsite.

”Tämä tarkoittaa, että meidän kuninkaamme on kuollut”, Lili mutisi. Hän lankesi polvilleen ja painoi nyrkin sydämelleen. ”Kauan eläköön kuningattaremme.”

”Ole kiltti äläkä sano noin”, minä vastustelin yrittäessäni vääntää nesteen pois läpimäristä vaatteistani. ”Minä *en* ole sinun kuningattaresi.”

Tellerin katse kimpoili minun ja Lilin välillä. Hän alkoi hitaasti vajota polvilleen. ”Kauan eläköön –”

”Äh, lopeta jo”, minä sähähdin, tartuin hänen käsivarteensa ja kiskoin hänet takaisin jaloilleen. ”Älä sinäkin aloita.”

Lili painoi päänsä. ”Siunattu Äiti Lumnos on valinnut teidät.”

”Siinä tapauksessa hän on tehnyt virheen. Minä en voi olla – *voitko oikeasti nousta seisomaan* – minä en voi olla kuningatar. Olen pelkkä kuolevainen.”

Kasvaessani Kuolevaistenkaupungin köyhässä kylässä olin viettänyt elämäni eristyksissä ylellisestä maailmasta, jossa elivät Perilliset, Katraana tunnetun yhdeksän jumalsisaruksen jälkeläiset, jotka olivat kauan sitten valloittaneet kuolevaisen maamme. Tietoni kuninkaallisten säännöistä olivat hyvin vähäiset, mutta tämän verran tiesin: kun hallitsija kuoli, hänen valtaistuimensa siirtyi kaikkein voimakkaimmalle Perilliselle. Ainoastaan ne, joiden suonissa virtasi Lumnosin veri, olivat koskaan käyttäneet hänen Kruunuaan.

Ennen tätä hetkeä.

Lili nousi seisomaan kunnioituksen hohde yhä kasvoillaan. ”Ehkä hän päätti, että nyt on kuolevaisen aika hallita.”

”Onko näin tapahtunut koskaan aikaisemmin?” minä kysyin.

Lili pudisti päätään. ”Ensimmäisessäkään yhdeksästä valtakunnasta ei ole koskaan ollut kuolevaista Kruunua. Mutta sanotaan, että Siunattu Äiti Lumnos näkee, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Ehkä hän uskoo muutoksen olevan tarpeen.”

”Tai ehkä sinä et ole kuolevainen”, Teller sanoi hiljaa.

Katseeni singahti veljeeni. ”Miten voit sanoa noin? Näytänkö minä sinusta Perilliseltä?”

Teller hieraisi niskaansa ja tutkaili minua päästä varpaisiin aivan kuin olisi nähnyt minut nyt aivan ensimmäistä kertaa. ”Sinä olet pitkä, kuten he. Sinä olet aina ollut vahva. En ole nähnyt sinulla verta vuotavaa haavaa sen jälkeen kun...” Hän jähmettyi. ”Sen jälkeen kuin näkyisi alkoivat.”

”Totta kai olet”, minä väitin vastaan, vaikka ajatusteni rämpiessä muistojen verkon lävitse en itsekään pystynyt muistamaan sellaista.

Ainoastaan kerran – monta viikkoa sitten, kuninkaallisessa palatsissa, kun perillisvartija oli nirhaissut kurkkuani terällään. Mutta se veitsi oli ollut fortosinterästä, yhtä harvoista aineista, jotka pystyivät lävistämään Perillisten lihaa. Heidän ihoaan oli lähes mahdotonta saada rikki, ja he paranivat nopeasti ja pystyivät käyttämään taikuutta. Nämä ominaisuudet ilmaantuivat Perillisten lapsille murrosiässä – samoihin aikoihin, kun omat näkyini olivat alkaneet.

Viimeinen yhteenottoni prinssi Lutherin kanssa pyöri mielessäni – hänen hätkähdyttävät siniharmaat silmänsä katsomassa minua hänen iholleen jättämieni veristen kädenjalkien takaa.

Tiedän että tunnet minun voimani, hän oli häرنännyt. Sillä minäkin tunnen sinun voimasi. Sinä et ole sen kuolevaisempi kuin minäkään.

Ei. Ei, ei, ei, ei.

Minun oli *pakko olla* kuolevainen. Äitini olisi tiennyt, jos minut siittänyt mies olisi ollut Perillinen, eikä olisi taatusti salannut sitä minulta.

Vai olisiko?

”Entä teidän silmänne?” Lili kysyi siristellen omiaan etsiessään katseestani sinistä, joka olisi kielinyt minun olevan Lumnosin Perillinen, eikä kuolevaisten ruskeaa. ”En ole huomannut sitä koskaan aikaisemmin. Ovatko ne...?”

”Harmaat”, minä vastasin. ”Eivät samanlaiset kuin kuolevaisilla tai Perillisillä. Mutta minulla oli syntyessäni ruskeat silmät; ne muuttivat kun minä –”

Lilin henkäisy keskeytti minut. ”Harmaat? Teidän silmänne ovat *harmaat?*”

”Mitä sitten? Tarkoittaako se jotain?”

”Näytä minulle”, Lili vaati.

Olkapääni jäykistyivät. Olin kauan sitten oppinut olemaan varuillani epätavalliseen silmienväriini kohdistuvan huomion suhteen. Lapset, joissa Perillisten ja kuolevaisten perimä sekoittuivat, olivat lailla kiellettyjä, ja kuka tahansa sinisilmäinen lapsi, joka ei pystynyt todistamaan puhdasverisiä sukujuuria, tuomittiin kiinni jäädessään teloitettavaksi.

Se olisi äidillesi painava syy valehdella siitä, mikä sinä olet, omatuntosi muistutti minua.

Lili päästi tukahtuneen parkaisun katsoessaan savunvärisiä iiriksiäni. Hän kompuroi taaksepäin ja kääntyi aivan kuin olisi lähdössä pakoon. ”Minun pitää mennä. Minun pitää kertoa tästä Lutherille. Hän on ollut –”

”Ei!” minä juoksin häntä kohti ja tartuin hänen olkapäihinsä. ”Lili, sinä et voi kertoa veljellesi. Sinun pitää luvata minulle, että et sano sanaakaan.”

”Ette ymmärrä, Luther voi auttaa teitä. Hän näki –”

”Minä en halua hänen apuaan”, minä kivahtin, hieman liian tylysti. Lilin kasvoilla väikkyvä loukkaantuneisuus tuntui pahalta, mutta tästä asiasta minä ja Lili emme koskaan olisi samaa mieltä.

Lilin veli oli ollut kuninkaan todennäköinen kruununperijä, jota oli nuoresta asti valmisteltu valtaistuimelle. Lutherin taikuus oli niin pahamaineisen vahvaa, että kenenkään muun ei ollut arveltu pääsevän lähellekään hänen voimiaan. Lutherin nimi oli ollut lähestulkoon kaiverrettu Kruunuun.

Ja ottaen huomioon, että vain joitain tunteja sitten olin viiltänyt häntä miekalla kaulaan uhatessamme toistemme henkeä – *muiden* syvästi häiritsevien tapahtumien lisäksi – minulla ei ollut kiire kertoa hänelle, että Kruunu kuului nyt minulle.

”Hän ei saa tietää tästä”, minä sanoin. ”Kukaan ei saa. Ei ainakaan vielä. Ole kiltti, Lili, minä anelen sinua.”

”Mutta te olette meidän kuningattaremme”, Lili kuiskasi tuskaisen näköisenä.

Puristin häntä tiukemmin. ”Jos minä olen sinun kuningattaresi, niin sinun pitää totella minua, eikö niin? Sinun pitää tehdä niin kuin minä määrään?”

Lili puri huultaan ja nyökkäsi.

”Siinä tapauksessa käsken sinua kuningattarenasi – olemaan kertomatta tästä kenellekään. *Etenkään* prinssi Lutherille.”

Lili uikutti hieman tajutessaan olevansa pinteessä.

”Kaikki tulevat tietämään sen saman tien, kun vain vilkaisevatkin sinua”, Teller sanoi osoittaen Kruunua.

”Täytyy olla jokin tapa kätkeä se tai ottaa se pois.” Minä katsoin Liliä. ”Eikö niin?”

”Kuningas Ulther käytti Kruunua vain poikkeustilanteissa”, Lili sanoi ja epäröi sitten. ”Mutta ehkä sitä ei voi poistaa ennen kuin suoritatte riitin.”

”Hän tarkoittaa Kruunajaisriittä. Se on rituaali, joka suoritetaan Coeurilessä”, Teller selitti osoittaen Pyhämeren tuolle puolen kohti sen keskellä sijaitsevaa kiellettyä saarta. En ollut koskaan ollut kiitollisempi siitä, että veljeni oli ainoa kuolevainen, joka oli kutsuttu käymään Lumnosin kunnianarvoisaa Perillisten koulua, minkä vuoksi hän tunsu hyvin heidän arvoitukselliset perinteensä.

”Koska se järjestetään?” minä kysyin.

”Haasteajan jälkeen. Kolmenkymmenen päivän kuluttua kuka tahansa valtakunnan Perillisistä voi haastaa uuden Kruunun, jos hän uskoo, että kyseinen henkilö on” – hän loi minuun myötätuntoisen katseen – ”kelvoton kantamaan sitä.”

”Hyvä.” Minä naurahdin, kun luita ja ytimiä kiristävä pingottunut jännitys helpotti. ”Itse asiassa täydellistä. Luther voi haastaa minut. Jumalat, minä vain *annan* sen hänelle. Antaa heidän kaikkien pitää minua kelvottomana, en minä piittaa.”

Teller ja Lili vaihtoivat vakavan katseen.

”Se ei ole niin yksinkertaista”, Teller sanoi hitaasti. ”Jos joku esittää Haasteen, heidän täytyy käydä kaksintaistelu, jossa joko Kruunu tai Haastaja menettää henkensä.” Teller näytti huonovointiselta. ”Siinä taistellaan kuolemaan asti, Dee.”

”Täytyyhän olla jokin muukin tapa...” Ääneni vaimeni kuulumatomiin, kun näin kauhun veljeni kasvoilla.

Maailmani alkoi hajota säpäleiksi ympärilläni. Jos tämä kaikki oli totta, elämä sellaisena kuin sen tunsin oli ohitse. Kuolevaiset, jotka eivät hyvästä syystä luottaneet Perillisiin ja vihasivat avoimesti kuninkaallisia, häätäisivät minut kylästä. Selviäisinkö minä edes niin kauan, että pystyisin tekemään sovun isäni kanssa? Löytämään kadonneen äitini?

Ja Henri. Voi jumalat, *Henri*.

Minun lapsuudenrakkauteni, mies, jonka kosinta roikkui edelleen vastaamattomana ilmassa – ja mies, joka oli tuonut minut Ikiliekien suojeleijoiden veriseen joukkoon, kuolevaisten vastarintaliikkeen luokse. Suojeleijat olivat osoittaneet, että ylittäisivät minkä tahansa rajan tuhotakseen Perilliset. Jos he uskoisivat, että olin yksi Perillisistä – tai pahempaa vielä, Kruunu...

Sen kaiken paino alkoi tuntua hyvin raskaalta hartioillani. Yhtenä päivänä olin merkityksetön kuolevaistyttö, joka eli tavanomaista elämää, ja nyt olin... mikä minä edes *olin*?

”Sano minulle, että tämä on pelkkää harhaa”, minä kuiskasin. ”Sano minulle, että olen menettänyt järkeni ja että tämä on kamala uni.”

Tellerin käsivarret liukuivat olkapäideni ympärille. ”Mitä ikinä tapahtuukin, sinä et ole yksin. Selvitämme tämän yhdessä.”

Hänen äänensä karhea värähdys melkein sai minut hajoamaan. Eliittikoulutuksensa ansiosta hän tiesi paljon minua enemmän Kruunun tuomista seuraamuksista. Jos hän oli noin peloissaan...

Häpeä hulmahti lävitseni ja viilensi hätääntyneisyyteni sulaa poltetta. Minä olin isosisko – minun olisi pitänyt pysyä lujana Tellerin vuoksi. Luvata hänelle, että kaikki tulisi menemään hyvin. Hiljaiseen, vakaaseen tapaansa hän oli ollut perheemme peruskallio jo äitimme katoamisesta asti. En voinut jättää tätäkin taakkaa hänen kannettavakseen.

Vedin syvään henkeä rusentaen pelon alas, alas, alas lyijyiseksi palloksi, joka voisi nyt vieräjä pois, sydämeni varjoihin. Vetäydyin irti Tellerin otteesta ja laskin kämmeni hänen poskelleen. Kruunusta hohtava säkenöivä valo täytti hänen silmänsä ja paljasti ahdistuksen, jonka hän yritti niin urhoollisesti kätkeä.

”Mene huomenna isän ja Henrin luo. Sano heille, että olen lähtenyt vierailemaan ystävän luona, etkä ole varma, koska palaan.”

Teller loi katseen perheemme mökkiin. ”Oletko varma, ettei meidän kannata kertoa isälle jo nyt? Mitä jos äiti kertoi hänelle jotain ennen kuin...” Hän vaikenä kesken lauseen.

”Ei vielä. Minun pitää ensin itse päästä tästä selvytyteen.”

Teller näytti tuimalta mutta nyökkäsi. Lausuin mielessäni rukouksen kiitokseksi uskollisen veljen lahjasta – joskaan en enää ollut varma, oliko rukoukseni tarkoitettu Perillisten Katraalle vai kuolevaisten Vanhoille jumalille.

”Minne me tänään menemme?” Teller kysyi.

”Sinä jäät tänne. Sinun pitää käydä läpi koulukirjasi ja etsiä kaikkea mahdollista tietoa Kruunusta, siitä Kruunajaisriitistä ja Haasteesta – etsi mitä tahansa, millä voisın päästä eroon tästä.”

”Entä sinä?”

Siihen minulla ei ollut vastausta. En voinut ottaa sitä riskiä, että kukaan näkisi minut ennen kuin olisin oppinut, miten tämän helvetillisen *kapistuksen* saisi pois leijumasta pääni yläpuolelta.

”Minä voin auttaa”, Lili puuttui puheeseen. ”Kuninkaallisilla metsästysmailla on pirtti, ei kovinkaan kaukana palatsista. Kukaan ei uskaltaisi käyttää sitä ilman Kruunun lupaa, joten teitä ei varmasti häiritä. Sitä paitsi te olette sen todellinen omistaja.” Lili kohautti olkapäitään. ”Kaikki kuninkaallinen omaisuus kuuluu nyt teille.”

Sydämeni jätti lyönnin väliin, kun ajattelin, että kaikki se ylenpalttisuus ja ylettömyys, jonka hamuamisesta olin joskus halveksinut kuninkaallisia, oli nyt minun omaisuuttani. Ajatella, mitä voisın tehdä kaikella sillä vauraudella – mitä ongelmia voisın ratkaista, keitä auttaa...

Pudistin päätäni häätäökseni ajatukset. Minulla ei ollut mitään aikomusta jäädä valtaistuimelle, eikä missään tapauksessa mitään halua taistella siitä kenenkään kanssa kuolemaan saakka. Tämä oli kaikki yksi valtava, sanoin kuvaamaton virhe.

Tarvitsin vain vähän aikaa todistaakseni sen.

SOTA ON PUHKEAMASSA, JA VIHOLLISET VAANIVAT JOKA PUOLELLA – MUTTA VAARALLISIN TAISTO KÄYDÄÄN DIEMIN SYDÄMESTÄ.

Sisällissota uhkaa Kuolevaistenkaupunkia, mutta Diemin käsiin on päätyneet odottamaton lahja, joka voi vielä pelastaa hänen kansansa. Hänen on kuitenkin tehtävä yhteistyötä vihaamansa Corboisin aatelisperheen kanssa, jos mieltä hyödyntää yllättävää etuaan. Kun Diem sukeltaa Perillisten eliitin maailmaan, hän alkaa pikkuhiljaa ymmärtää, etteivät asiat ole mustavalkoisia. Vanhat ennakkoluulot haastetaan, ja rajat ystävien ja vihollisten välillä hämärtyvät.

Diemin äiti on edelleen kateissa, mutta hänen salaisuutensa uhkaavat vihdoin paljastua. Samaan aikaan Vartijoiden vaatimukset käyvät tuhoisammiksi. Entisen ja uuden rakkauden välillä tasapainoilevan Diemin on aika kohdata totuus itsestään ja siitä, mitä hän haluaa.

Eepisen romantiasiarjan toinen osa yhdistelee hengästyttäviä käänteitä, hengenvaarallista magiaa ja pakahduttavaa romantiikkaa. Valtavan Tiktok-suosion saavuttanut menestysromaani on täydellistä luettavaa Sarah J. Maasin ja Rebecca Yarrosin faneille.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7719-6